

Boligministerens kommentarer til redegørelse fra Amtsrådsforeningen i Danmark.

Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at foreningens henvendelse kun vedrører de punkter i lovforslaget, der direkte eller indirekte berører amtskommunerne. De punkter i lov 160, som foreningen kommenterer, vedrører 1) byfornyelsesnævne og 2) Hovedstadsrådets bidrag til byfornyelsen.

1) Byfornelsesnævne.

Foreningen vender sig mod forslaget om at oprette særlige byfornelsesnævn i alle amtskommuner og i 5 primærkommuner, hvor nævne skal have til opgave at fungere som eneste administrative klageinstans i byfornelsesammenhæng. Foreningen savner en vurdering af, om visse af kommunalbestyrelsens afgørelser kan gøres endelige, evt. kombineret med en indkaldelsesbeføjelse for boligministeriet og således, at der for kommunalbestyrelsens øvrige afgørelser åbnes mulighed for at klage til boligministeren.

Endvidere spørger foreningen, om man ikke hensigtsmæssigt kan anvende de klageveje, som boligreguleringsloven og lejeloven anviser.

Det er foreningens opfattelse, at fastholdes forslaget om opretholdelse af byfornelsesnævn, er det nødvendigt med en ensartet struktur over hele landet, således at der ned sættes ét byfornelsesnævn i hver af de 14 amtskommuner og de to centralkommuner, eventuelt således at byfornelsesnævne fungerer i flere afdelinger.

Det foreslås, at nævnsmedlemmerne udpeges af boligministeren efter indstilling fra amtsrådet i stedet for af amtmanden, idet foreningen er af den opfattelse, at amtmanden ikke ses at have opgaver eller forudsætninger i øvrigt, der gør ham egnet til denne opgave. Endelig gør foreningen opmærksom på, at lovforslagets bemærkninger ikke indeholder en redegørelse for de økonomiske og administrative konsekvenser ved etablering af de foreslåede byfornelsesnævn.

2) Hovedstadsrådets bidrag til byfornyelse.

Amtsrådsforeningen finder det ikke begrundet, at amtskommunerne i hovedstadsområdet i modsætning til amtskommunerne i det øvrige land skal bidrage til de offentlige byfornelsesudgifter og foreslår derfor bestemmelsen ændret således, at der kommer til at gælde ensartede regler for hele landet. Såfremt der er særlige byrdefordelingsproblemer i hovedstadsområdet, vil disse for eksempel kunne udjævnes ved en refusionsordning mellem områdets primærkommuner.

Ad 1. Byfornelsesnævne.

En væsentlig nydannelse i lovforslaget i forhold til saneringsloven er, at kommunalbestyrelsens beslutning om iværksættelse af boligforbedringer og byfornyelse ikke skal godkendes af boligministeren, men boligministeren skal på grundlag af 4-årige overslag fra kommunerne over de forventede udgifter til byfornelsesaktiviteter tage stilling til, i hvilket omfang der kan ydes støtte til de enkelte kommuner.

Med henblik på at sikre byfornelsesopgavens fordeling mellem stat og kommune forekommer det ikke hensigtsmæssigt, at boligministeriet evt. boligstyrelsen skal være administrativ instans i enkeltsager. Da kommunalbestyrelsens beslutninger om byfornyelse og boligforbedringer skønnes at være af væsentlig betydning for de ejere og lejere, de omfatter, er det skønnet rimeligt at åbne adgang for borgerne til at kunne indbringe alle kommunalbestyrelsens afgørelser for en højere instans.

I det udsendte lovudkast fra juli 1979 var det forudsat, at boligretten skulle fungere som klageinstans i byfornelsesammenhæng. I en række af de indkomne kommentarer til det udsendte lovudkast blev der argumenteret kraftigt for, at der skulle indføres en administrativ klageinstans. Når det ikke er foreslået, at den administrative klageinstans i byfornelsesammenhæng kan udøves af hus-